**При светия, при цялостния човек, който живее в хармония и мир, има съответствие, припокриване между вътрешно и външно, между вътрешна същност и външен израз. По друг начин казано – мислите, чувствата, желанията, думите и постъпките ни трябва да са съзвучни помежду си, което ще породи у нас състоянието на невинност, свързващо ни с неспирния поток на райско блаженство. Липсва ли това съответствие – примерно да мислиш едно, а да говориш друго… да чувстваш и да желаеш едно, а да правиш нещо друго… да се представяш пред другите в светлина, в която искаш те да те виждат, но която няма връзка с твоето вътрешно състояние, т. е. само да изглеждаш, а не и да бъдеш… Ето как духът на лукавството прониква в човека и води до падение, което ни отдалечава от селенията на Духа. И много често това се случва, защото не можем да излезем от рамката на обществената обусловеност, от калъпа на общоприетите представи и норми, защото искаме животът ни да е по-лек, безконфликтен, удобен, тъй като не ни стига вътрешната сила да вървим срещу течението, отстоявайки своята автентична същност. Интересуваме се какво ще кажат хората… дали ще одобрят поведението ни… и позволяваме тяхната врява да заглуши тихия глас вътре в нас, който ни предупреждава, когато сме на път да предадем себе си и да се обречем на перманентно страдание… Ето защо, от всяка клетка на твоето същество трябва да струи истинност… всяка клетка да блести с чистотата на невинността, за да можеш да се наречеш Човек в действителния смисъл на думата… създаден по образ и подобие Божие!**